

lemslande, i givet fald ville acceptere, at Danmark forlod ØMU'ens tredje fase. Regeringen har ikke hos de andre lande indhentet tilsagn herom og ønsker ikke at spørge disse landes regeringer. Efter mindretallets opfattelse må det antages, at de fleste eurolande vil være stærkt imod at tillade et euroland at udtræde. Hvis der blev en elevatorordning, hvor eurolandene kunne gå ind og ud af euroen, ville det yderligere svække tilliden til euroen og blive opfattet som et signal om krise. Derfor bygger regeringens antagelse om en fortrydelsesret på sand. I praksis er det næppe muligt, medmindre Danmark melder sig helt ud af EU.

Statsministeren har ikke villet besvare yderligere spørgsmål om den situation, der opstår, hvis Danmark ønsker at forlade euroen, men ikke kan blive enige med de øvrige EU-lande herom. En sådan skilsmisseforhandling vil rejse uoverstigelige vanskeligheder, hvis den overhovedet kan gennemføres. Det spørgsmål ønsker regeringen ikke at diskutere med mindretallet.

Statsministeren var endvidere i samråd i udvalget om Danmarks linje i forhandlingerne om den kommende Nicetraktat. Efter dette samråd står det klart, at regeringen ikke vil give noget tilsagn om at nedlægge noget veto mod forslag om at indføre flertalsafgørelser, det vil sige afskaffe vetoretten, på nye områder som for eksempel dele af arbejdsmarkeds- og socialpolitikken. Dermed er der lagt op til, at der i tilfælde af et ja ved folkeafstemningen den 28. september 2000 af den danske regering indgås et kompromis i Nice, som på stærkt følsomme områder vil flytte magt fra Folketinget og over til Unionens organer og medvirke til at sætte det danske skatte- og velfærdssystem under yderligere pres. Desværre har regeringen ikke villet give tilsagn om at afholde folkeafstemning om den kommende Nicetraktat. Dermed er der lagt op til en fortsat unionsudvikling efter salamimetoden.

Et *fjerde mindretal* (Klaus Hækkerup) indstiller lovforslaget til *forkastelse* og udtaler:

Danmark er bedst tjent med at vente 6-7 år og se tiden an, før vi tager stilling til spørgsmålet om tilslutning til ØMU'ens 3. fase, og vi bør derfor stemme nej ved folkeafstemningen den 28. september 2000. Vi kan bedst bevare velfærdsstaten ved at vente med at tiltræde ØMU'en. Også beskæftigelsen sikres bedst ved at stå udenfor, hvor vi ikke er underlagt Den Europæ-

iske Centralbanks inflationsmålsætning. Endelig taler også hensynet til Østeuropa for, at vi foreløbig bør stå uden for eurosamarbejdet.

Velfærden

ØMU'en fremmer dynamikken i den politiske og økonomiske integration i Europa. Det vil forstærke mobiliteten af kapital og arbejdskraft yderligere og sætte det danske skattesystem under pres. Denne udvikling er allerede fremskredet som følge af globaliseringen og økonomiens internationalisering, men euroen forstærker dette pres.

Indførelsen af euroen skaber en hidtil uset prisgennemsigtighed i Europa. Borgerne kan via Internettet købe varerne, hvor de er billigst – inklusive afgifter. Derfor vil de høje danske afgifter blive sat under pres, når konkurrencen på pris eksploderer, og vi kan blive nødt til at tilpasse vores afgiftssystem til resten af euroområdet.

Men også de direkte skatter er under pres. Når den europæiske integration øges som følge af euroen, vil højtuddannede i større omfang end nu forlade Danmark efter endt uddannelse, når deres afhængighed af velfærdsstatens sikkerhedsnet er mindst, og vende tilbage, når de bliver gamle og skal forsørges. Derved udtørres skatte-kilderne, så velfærdsstatens fundament undergraves.

Euroens forøgelse af kapitalens og arbejdskraftens mobilitet vil føre til stigende konkurrence mellem landene om at tilbyde den laveste beskatning. Kampen om kapital og højtuddannet arbejdskraft vil derfor konkurrere skatterne ned. Imens beskæres velfærdsydelse, så svage og udgiftskrævende grupper ikke tiltrækkes. En sådan konkurrence vil nødvendiggøre en harmonisering af velfærdsydelse i Europa.

Lav inflation eller høj beskæftigelse ?

Det er traktatfæstet, at Den Europæiske Centralbank som hovedmålsætning skal sikre stabile priser. Beskæftigelsen og euroens kurs over for andre valutaer kan der kun tages begrænsede hensyn til – og kun i det omfang inflationsmålsætningen tillader det.

Nok er en lav inflation ønskværdig, men prisstabilitet bør ikke altid ubetinget gå forud for hensynet til beskæftigelsen. Målsætningen om prisstabilitet er for firkantet, og der er for lidt elastik i eurosamarbejdet på dette punkt. Hvis ikke hele euroblokken samtidig rammes af et di-